

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев2 2725/2021
24.02.2022. године
Београд

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: др Драгише Б. Слијепчевића, председника већа, Јасмине Стаменковић, др Илије Зиндовића, Татјане Матковић Стефановић и Татјане Миљуш, чланова већа, у правној ствари тужиоца АА из ..., ког заступа пуномоћник Ђорђе Николић, адвокат из ..., против туженог ББ из ..., предузетника и власника СЗТР „ГГ“..., ког заступа пуномоћник Александар Филиповић, адвокат из ..., ради накнаде штете, вредност предмета спора 979.000,00 динара, одлучујући о ревизији туженог изјављеној против пресуде Апелационог суда у Новом Саду Гж1 1860/21 од 28.07.2021. године, у седници већа одржаној дана 24.02.2022. године, донео је

РЕШЕЊЕ

НЕ ДОЗВОЉАВА СЕ одлучивање о посебној ревизији туженог.

ОДБАЦУЈЕ СЕ као недозвољена ревизија туженог, изјављена против пресуде Апелационог суда у Новом Саду Гж1 1860/21 од 28.07.2021. године.

Образложење

Пресудом Основног суда у Лозници П1 55/14 од 20.04.2021. године обавезан је тужени да тужиоцу на име накнаде нематеријалне штете исплати одређене износе по основу претрпљених душевних болова због умањења животне активности, на име претрпљених физичких болова, на име претрпљеног страха и на име претрпљених душевних болова због наружености. У ставу другом тужени је обавезан да тужиоцу на име накнаде материјалне штете исплати изгубљену зараду у утуженом периоду у одређеним износима, док је захтев преко досуђеног, а до траженог износа одбијен. У ставу трећем одбијен је тужбени захтев тужиоца да се обавезе тужени да му на име накнаде материјалне штете на име изгубљене зараде исплати износе одређене у овом ставу изреке за новембар и децембар 2017. године и јануар 2018. године. У ставу четвртом обавезан је тужени да тужиоцу на име ренте за период од 01.02.2018. године па убудуће, докле ова обавеза не буде укинута или измењена одлуком суда, исплати износ од 2.444,24 динара месечно и то најкасније до 5. у месецу за текући месец, са законском затезном каматом на сваки месечни износ почев од 5. у месецу за текући месец па до коначне исплате, с тим што је заостале рате дужан исплатити одједном, док се захтев тужиоца преко досуђеног па до траженог износа од 3.242,00 динара одбија. У ставу петом констатовано је да је повучен тужбени захтев тужиоца за исплату капитализованог износа ренте. У ставу шестом обавезан је тужени да тужиоцу

накнади трошкове парничног поступка у укупном износу од 352.100,00 динара. У ставу седмом одбијен је захтев туженог за накнаду трошкова парничног поступка.

Пресудом Апелационог суда у Новом Саду Гж1 1860/21 од 28.07.2021. године делимично је усвојена жалба тужиоца и преиначено решење о трошковима поступка тако што је тужени обавезан да тужиоцу поред досуђеног износа од 352.100,00 динара, накнади и износ од 135.953,00 динара са затезном каматом од извршности до исплате, док је у преосталом делу жалба тужиоца одбијена и потврђена првостепена пресуда у одбијајућем делу одлуке о трошковима поступка. Жалба туженог је делимично усвојена и преиначена првостепена пресуда у усвајајућем делу о камати на материјалну штету, тако што је одбијен захтев тужиоца за исплату затезне камате на досуђене месечне износе материјалне штете за период од априла 2013. године па све до пресуђења 20.04.2021. године, док је у преосталом делу жалба туженог одбијена и потврђена првостепена пресуда у преосталом усвајајућем делу и одбијајућем делу о трошковима поступка туженог. Одбијени су захтеви странака за накнаду трошкова жалбеног поступка.

Против правноснажне другостепене пресуде, у делу у ком је одбијена жалба туженог и преиначено решење о трошковима у корист тужиоца, тужени је благовремено изјавио ревизију по основу одредбе члана 404. ЗПП, због погрешне примене материјалног права. Ревизијом туженог не указује се на конкретне разлоге за изјављивање ревизије по основу одредбе члана 404. ЗПП.

Ценећи испуњеност услова за одлучивање о ревизији туженог као изузетно дозвољеној, Врховни касациони суд налази да не постоје разлози предвиђени поменутом одредбом да би се дозволило одлучивање о ревизији туженог.

Одредбом члана 404. Закона о парничном поступку прописано је да је ревизија изузетно дозвољена због погрешне примене материјалног права и против другостепене пресуде која не би могла да се побиија ревизијом, ако Врховни касациони суд оцени да је потребно ради разматрања правних питања од општег интереса или правних питања у интересу равноправности грађана, односно ради уједначавања судске праксе или новог тумачења права (посебна ревизија). О дозвољености и основаности ревизије, сходно ставу 2. исте одредбе, одлучује Врховни касациони суд у већу од пет судија.

Према разлозима другостепене пресуде, тужиоцу је досуђена накнада нематеријалне и материјалне штете због повреде коју је претрпео на раду код туженог. Тужилац је задобио повреду на тај начин што је дана 26.09.2012. године са другим запосленим, по налогу туженог, премештао француски лежај са првог спрата у магацин који се налази на другом спрату. Том приликом теретна платформа, на коју су тужилац и други запослени ставили француски лежај, а потом и сами ступили на исту, пала је са висине од око 8-9 метара. Тужилац је том приликом задобио тешку телесну повреду у виду прелома обе кости десне потколенице. Имао је операцију, након тога му је постављена гипсана мобилизација, потом је спроведен физикални третман и рехабилитација и лечење је завршено 18.07.2013. године. На основу извршеног вештачења утврђено је да је код тужиоца наступило трајно умањење животне активности за 10%. Вештачењем је утврђено и који је био интензитет душевних болова које је тужилац трпео због умањења животне активности и због наружености, у погледу физичких болова и за претрпљени страх. Тужиоцу су по том основу досуђени износи накнаде нематеријалне штете, уз закључак нижестепених судова да је тужени

одговоран за настанак штете 80% јер је ставио у употребу теретну платформу која је опасна ствар, која није била технички исправна, нити је постојало писано упозорење да се платформа не сме користити за превоз људи. Тужиоцу је досуђена и накнада материјалне штете на име изгубљених зарада, будући да је тужилац почев од 01.04.2013. године незапослен, за шта тужени сноси одговорност. Одлуке нижестепених судова донете су применом релевантних одредби ЗОО о одговорности послодавца за штету коју претрпи запослени, уз умањење досуђене накнаде од 20% по основу доприноса тужиоца настанку штете.

Разлози на којима је заснована побијана другостепена пресуда не пружају основ за одлучивање о ревизији туженог као изузетно дозвољеној. Одлука о основаности тужбеног захтева тужиоца за накнаду штете због повреде на раду донета је на основу чињеница утврђених у првостепеном поступку, које се у поступку по посебној ревизији не могу преиспитивати. Погрешна примена материјалног права као основ за изјављивање посебне ревизије у корелацији је са разлозима из којих се може изјавити посебна ревизија у смислу одредбе члана 404. став 1. ЗПП. Сходно томе, погрешна примена материјалног права у побијаној пресуди мора бити таква да изискује ново тумачење права, уједначавање судске праксе или разматрање правних питања у општем интересу или у интересу равноправности грађана. У поступку по посебној ревизији не испитује се примена материјалног права у конкретном индивидуалном случају. Будући да се ревизијом туженог ни не указује на разлоге прописане одредбом члана 404. ЗПП за одлучивње о ревизији као изузетно дозвољеној, Врховни касациони суд није дозволио одлучивање о посебној ревизији туженог.

У складу са изнетим, одлучено је као у ставу првом изреке, применом одредбе члана 404. став 2. ЗПП.

Испитујући дозвољеност изјављене ревизије туженог, у смислу одредбе члана 410. став 2. ЗПП, Врховни касациони суд је утврдио да је ревизија туженог недозвољена.

Одредбом члана 403. став 3. ЗПП прописано је да ревизија није дозвољена у имовинскоправним споровима, ако вредност предмета спора побијеног дела не прелази динарску противвредност од 40.000 евра по средњем курсу НБС на дан подношења тужбе.

Вредност предмета спора побијеног дела пресуде у конкретном случају износи 709.854,80 динара, односно 6.151 евро. Имајући у виду да вредност предмета спора побијеног дела пресуде не достиже захтевани ревизијски цензус, следи да је ревизија туженог недозвољена.

У складу са изнетим, одлучено је као у ставу другом изреке, применом одредбе члана 413. ЗПП.

**Председник већа – судија
др Драгиша Б. Слијепчевић, с.р.**

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић